

menneske afleverer en selvangivelse, som ikke nødvendigvis er gennemarbejdet i alle ender og kanter, men måske er en lidt hurtig løsning. Den bliver selvfølgelig underkendt af skattemyndighederne.

Vedkommende anker, får sagen for skatteankenævnet og medbringer en advokat. Med advokatens eller en revisors hjælp bliver sagens rette sammenhæng selvfølgelig opklaret, og mandens selvangivelse var god nok, men selvfølgelig bare ikke fyldestgørende nok. Den bliver så godkendt nu, og det vil sige, at manden har sparet en del arbejde selv og fået betalt sin revisor eller advokat for at gøre arbejdet.

Det var selvfølgelig et tænkt eksempel, men måske dog ét til eftertanke.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Må jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at når man indfører nye institutioner i et samfund – her altså skatteankenævnene, som i 1989 var en nydannelse – gør det ikke noget, at man bliver klogere, når man efter nogle år oplever, at der også i en nyskabt institution er behov for regelændringer. Vi har set i århundreder, at det foregår sådan. Det sker også inden for retsplejen og inden for civilretten. Det sker overalt.

Det kan ikke være fru Elisabeth Arnold fremmed, at den 28. oktober 1992 fremsatte Venstre og De Konservative et forslag om den omkostningsdækning, vi i dag gør os til talsmænd for, og der var under førstebehandlingen af forslaget flertal for det. Så sker der det ulykkelige, at den borgerlige regering falder på grund af en såkaldt Tamilsag. Den regering, der derefter kom, og som fru Elisabeth Arnolds parti var med i, stillede et ændringsforslag, hvorefter omkostningsdækningen skulle bortfalde. Det er retssikkerhed i radikal forstand.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg konstaterer blot, at hr. Svend Aage Jensby ikke kan gendrive min påstand om, at hr. Anders Fogh Rasmussen, da han i 1989 fremsatte forslaget om skatteankenævn, ikke mente, der skulle være omkostningsdækning. Det er noget, vi er blevet klar over senere, i 1992, i 1993, i 1994 osv. Efterhånden som skatteankenævnene har fungeret, indhøster vi erfaring, og vi bliver alle sammen klogere. Det gør jeg også, det gør hr. Jensby også, og det er hr. Anders Fogh Rasmussens formodentlig også blevet. Men at det fra

starten var planlagt, at der ikke skulle være omkostningsdækning, må hr. Svend Aage Jensby kunne forvise sig om ved at slå tilbage i Folketingets forhandlinger fra 1989.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Jeg vil spørge fru Elisabeth Arnold, om vi nu ikke skal lade være at hæfte os ved historien og se på, hvad realiteten er i dag; situationen i 1989 er altså ikke den, vi i dag står i.

Hvis der er noget parti, som i relation til retsplejen har forfægtet retssikkerhedsmæssige garantier, er det fru Elisabeth Arnolds parti, og det siger jeg med virkelig stor respekt. Så gør det vel heller ikke noget, at fru Elisabeth Arnolds parti og mit parti bliver klogere hen ad vejen. Fru Elisabeth Arnold har været med til at ændre retsplejelovent adskillige gange i retssikkerhedens hellige navn, og det har vi støttet i mit parti. Kunne vi så ikke være enige om, at vi også skal støtte det her, fordi vi er blevet klogere? Som jeg sagde, har Højesteret inden for 1 år i seks tilfælde – for at sige det rent ud på godt dansk – kulet skattemyndighedernes vurderinger ned. Det synes jeg bør give anledning til overvejelser.

Tommy Dinesen (SF):

Da mit partis ordfører, hr. Jes Lunde, ikke kan være til stede, skal jeg her kort fremlægge SF's holdning til de to forslag, der her skal behandles.

Med hensyn til det, der kommer fra Fremskridtspartiet, vil jeg godt sige, at jeg er meget uenig, når man bl.a. skriver, at skat er uetisk. Jeg er også uenig, når der bliver sagt, at det er amatører, der afgør noget af det her i skattenævnene. Jeg vil nok sige, at i de skattenævn, jeg kender, sidder der i hvert fald ikke amatører. Det er folk, der går op i det her arbejde, fordi de synes, der skal være retfærdighed i det, og det er ikke amatørpolitikere, som der også står. Jeg ved i det hele taget ikke, hvad en amatørpolitiker er.

Hr. Jensby var inde på, at kværuanter i hvert fald skulle have lov til at betale. Dét må jeg nok sige, at jeg synes, det er svært at afgøre, hvem der er kværuant, og hvem der ikke er kværuant; det afhænger nok af, på hvilken side af bordet man sidder. Det vil i hvert fald være svært.

Med hensyn til de to forslag har jeg selvfølgelig undersøgt, hvad vores ordførere på områderne har sagt før, og en af vores ordførere gen-